

adoptere? Hvorfor skulle de dog være blevet et dårligere forældrepar, fordi den ene ægtefælle har fået en ny nyre mange år tidligere og siden da har fungeret smadder godt? Det er bare et af de mange konkrete eksempler på en unødigt firkantet praksis, som i dag stiller kommende adoptivforældre i nogle urimelige situationer, og som gør, at vi i dag ser frem til en langt bedre lovgivning.

Derfor vil De Konservative være meget aktive i det kommende udvalgsarbejde. Vi vil stille en række spørgsmål, og vi vil prøve de forskellige elementer i forslaget af, så vi sikrer den rette balance, sikrer børnenes tarv og sikrer gode, succesfulde adoptioner til kærlige familier, der kan give børnene et godt liv, samtidig med at vi sikrer familierne en ordentlig behandling i proceduren omkring godkendelsen.

Anne Baastrup (SF):

Det er et tiltrængt lovforslag, der her behandles. Der lægges nu op til en ny praksis, som skal indebære, at voksne mennesker, der træffer beslutning om, at de gerne vil adoptere et barn, ikke længere skal udsættes for den ydmygende behandling, der af og til sker i nogle amter.

Formålet er, som det fremgår flere steder i bemærkningerne, at man – og det er altså også Folketinget – fremover vil gå ud fra, at når et ægtepar eller en enlig beslutter sig for adoption, er det en ansvarlig og alvorlig beslutning, der ligger bag, når de beslutter sig for at bruge de utrolig mange penge, der skal til for at gennemføre en sådan. Men ser man på selve lovteksten og sammenligner den med de fyldige bemærkninger, der angiver hensigten, kan man godt blive bekymret. Vil praksis i samrådene reelt ændre sig? Derfor må vi i udvalget naturligvis have sikkerhed for, hvordan ministeren vil få denne ændrede holdning til at afspejle sig.

Adoptionsnævnet får nu en helt central betydning i den fremtidige kontrol med samrådssekretariatene og samrådets forvaltning af lovændringernes intentioner. Det bliver reelt Adoptionsnævnet, der skal sørge for, at afgørelser af principiel betydning formidles til amterne. Jeg troede egentlig, det hidtil havde været Adoptionsnævnets arbejdsopgave. Jeg troede i min naivitet, at der var et system, hvorefter den centrale klageinstans naturligt havde forpligtelse til at sikre ensartethed i afgørelsespraksis i første instans, men ser vi på praksis hidtil, har der været et vist svigt. Spørgsmålet

er derfor, om Adoptionsnævnet fremover vil være i stand til at løfte denne opgave.

Når vi så ser på, hvad Adoptionsnævnet yderligere skal lave, skal nævnet også stå for indsamling, bearbejdning og formidling af viden om adoption, indsamling og formidling af statistiske oplysninger, igangsætning af forskningsprojekter, evaluering af gældende regler og iværksættelse af nye initiativer. Nævnet skal også følge udviklen den internationale som den danske udvælg og være i dialog med myndigheder og organisationer herhjemme og i udlandet. Det stilfærdige spørgsmål må være: Er det den rigtige arbejdsfordeling? Hvad nu, hvis Adoptionsnævnet sætter sig med hænderne i skødet og intet foretager sig ud over at rejse lidt rundt i udlandet? Hvem kan vi så kritisere? Justitsministeren? Nej!

Som det også fremgår af bemærkningerne, er der samråd i amtskommunerne, der ikke er omfattet af Indenrigsministeriets tilsynsmyndighed, og der lægges nu op til, at vi får et uafhængigt nævn, som heller ikke er under politisk tilsyn, og som skal varetage en lang række af de fremtidige arbejdsopgaver på området. Det virker som en dårlig idé. Efter SF's opfattelse burde vi fra Folketingets side sikre mere politisk indflydelse, og vi vil derfor bruge udvalgsarbejdet til at få afklaret fornuften af denne arbejdsfordeling. Var det i stedet Civilretsdirektoratet, der havde ansvaret for de af Adoptionsnævnets arbejdsopgaver, der ikke handler om enkeltafgørelser, kunne vi jo netop drage justitsministeren til ansvar, hvis alting går i stå.

Bemærkningerne til lovforslaget lægger endvidere op til en lang række ændringer af gældende praksis. Det drejer sig om godkendelse af handicappede adoptanter, ændrede aldersbetingelser, knap så indgående krav til adoptanternes økonomi, matchning af barn og forældre osv. Det er en lang række fornuftige ændringer, som SF støtter, men flytter de noget, og er de præcise nok?

Vi lægger ikke op til, at der skal detailreguleres i selve loven; men på den anden side har vi gennem tiderne ikke fået alt for muntre tilbagemeldinger, når adoptivforældre skal fortælle om de oplevelser, de bliver udsat for under forundersøgelsen. Er man bare en lille smule skæv i forhold til sagsbehandlerens opfattelse af, hvordan en rigtig familie skal se ud, kan det gå grueligt galt, og ingen tør sige noget, for de vil jo også gerne have barn nr. to eller have ændret afgørelsen i Adoptionsnævnet. Giver man i